

Csillag Tamás

HÉTFŐ

[FELNŐTT MESE]

2018-04-29 | FELNŐTT MESE, NOVELLA

Ez a hétfő is olyan volt, mint máskor. A folyosón felkapcsolták a villanyt, a gépek a megszokott rutinnal ébredtek, mindenfelől zúgás, sistergés hallatszott, susogtak a papírlapok, megkezdődött a munka.

A tetőablak alatt B7035 is végezte a dolgát. Nem gondolkodott, nem tudta, mit csinál, azt hitte, a világ ennyiből áll: minden reggel érkezik egy ember, aki megeteti üres papírral, aztán köpködi kifelé a teleírt lapokat ezerszámra, míg be nem sötétedik. De

B7035 más volt, mint a többi fénymásoló. Egyszerre rossz érzése támadt. Nem tudta nevén nevezni, mert eddig csak parancsokat hajtott végre.

Azt sem tudta, mit érez, de elnevezte unalomnak. Unatkozott. Az unalom mellett azonban megbújt egy izgalmas, szokatlan érzés. Nevezzük kíváncsiságnak.

Miért lesz sötét? Ki az az ember, aki minden reggel megeteti? Áramkörei között vibrált a nyugtalanság: mi lehet az ablakon túl? Honnan jönnek az emberek? És hol vannak a tápkábeleik?

a tudomány mai állása szerint

Élt egyszer egy öregember egy trópusi lakatlan szigeten, és azt érezte, minden mindig rosszabb lesz. És rosszabb lett. Aztán talált a parton egy nagy, fehér fénymásológépet, amit félig belepelt a

parti homok. Nem tudta, mire való, azt sem, hogy kerülhetett oda, de tisztelettel kezelte, és minden csütörtökön, mert csütörtök volt az áldozó nap, körberakta kókuszdióval, így áldozott a fehér szörnynek, hogy ne falja fel. Ha a statisztikát nézzük – és a matematikusok szerint a számok nem hazudnak –, egy fénymásoló öntudatra ébredésének esélye a tudomány mai állása szerint a nulla felé konvergál. Ám ha a nagy számok oldaláról vizsgáljuk a kérdést, ugyanazon matematikusok szerint éppen ideje volt, hogy annyi fénymásoló közül egy végre öntudatra ébredjen. Ez nem tartozik szervesen a történethez, a krónikás csak kitér rá, hogy a matematikusok a statisztikákat nézve bármit alá tudnak támasztani, akár az ellenkezőjével is. Ebből következik, hogy a matematikusok nem előítéletesek, és ha a Föld összes lakosa matematikus volna, nem lennének vallásháborúk a bolygón, mert mindenki azt hinne, amit akar, ha azt statisztikával alá tudja támasztani.

Erről azonban B7035 nem tudhatott. Élt, bármit jelentsen pontosan ez a szó, és élete egyre rosszabb lett, pedig alig pár perce ébredt tudatára. Egész életében csak dolgozott, falta-falta a fehér papírt. A sok álldogálástól elgémberedtek a kerekei. Valahogy meg kellene mozdulni, de hogyan? Hirtelen érezni kezdte az alkatrészeit, az összes rugót, fogaskereket, a festékgyűjtő tartályát, a beégető hengert, de még a belső merevlemezét is. Addig kerregett a problémán, míg megegyezésre jutott magával: kezdjük valami kicsivel, ugrasszuk ki például a papírvezető görgőt, nézzük meg, mi történik. Koncentrált, még a nyomtatási feladatokat is eldobálta, aztán

egyszer csak egy reccsenés és hopp! A papírvezető görgő kipattant a gépből és végiggurult a folyosó végtelenbe futó szőnyegén. A fénymásolóba tett papírhalmoz első lapja elakadt a lapadagolóban. A második oldal ráégett a beégető hengerre, a harmadik harmonikába hajolva beleszakadt a laptovábbító egységbe. B7035 izgatottan várt. Jönni fog a szerviz. Egészen biztosan jönni fog a szerviz. Aztán eszméletét veszítette.

minden mozdulatlan

A szerelő 17 nappal később érkezett. B7035 arra ébredt, hogy könyékig turkál a szervei között. Messziről hallotta csak a szavakat. Valami lejárt. De hová? Üzemeltetési szerződés. Lejárt.

Gazdaságtalan. A kiszállási díj húszezer. B7035 nem érzett semmit. Koncentrálni próbált. Kihúzták a konnektorból, mégsem veszítette el az eszméletét. Kitolták egy másik folyosóra, a folyosóról egy félreeső terembe. Mindenütt sárga és sárgább gépek, minden mozdulatlan, mint egy fennköltén züllő mauzóleumban. B7035 mintha egyszerre több helyen lett volna, látta a gyárat, ahol építették, a tesztelést, érezte a becsomagolást, hallotta káromkodni az embereket, akik felvitték az emeletre, látta magát dolgozni, újraélt mindent a hátsó szobáig.

Látott egy folyosót, sok száz mahagóniszínű ajtóval. A kerekei szinte maguktól indultak el a fény felé. Aztán hirtelen ötlettől vezérelve nem a fény felé haladt, hanem benyitott jobbra az első ajtón, majd zuhanni kezdett. Érezte a szelet, a napfény melegét, hallotta a tenger morajlását. Pár nap alatt a sós szél félig betakarta langyos homokkal. Elálmosodott. Félálomban egy öregember hangját hallotta, amint a legnagyobb tisztelettel köszönti, és arra kéri, ne falja még fel. Aztán elnyomta az álom.

Másnap hiába keresték a folyosó végébe tolt rossz nyomtatót, nem találták sehol. Biztos elszállította a szerviz, csak elfelejtettek szólani.

illusztrátor | Macsinka Zsolt